

Pregó de les festes de Sant Joan 2016 x Joaquim Perramon

Agraeixo molt la invitació m'ha fet associació de veïns de Sant Joan Baptista perquè faci el pregó de les festes de 2016. He estimat sempre aquest poble i la seva gent; per tant és un honor.

En una masia que en deien Can Martí del Barca, situada a la plaça Macià en el barri de Sant Joan , hi vivien els meu avis (encara que hi havia primer la masia que la plaça i el barri). Quant de petit anava al col·legi de les monges, molts matins veia com el meu avi cavava el terra. Un dels records més feliços de la meva infantesa és de quan, dalt d'un multicultiu, acompanyava al meu oncle Narcís als camps , que eren propietat de la família Llansó i passava el dia amb ell veient com feinejava.

I mentre el meu avi cavava la terra amb una aixada, al fons, al darrera es veia també el moviment dels braços articulats de les grues de la Imbesa agafant amb les seves urpes la ferralla que havia d'anar als forns. L'enginyer que dirigia aquella siderúrgia era el meu oncle, el fill del meu avi.

Aquest paisatge de contrast entre la fàbrica i el camp està perfectament descrit en un poema de Josep Maria de Sagarra que estiuejava prop d'aquí a Santa Coloma

M'estimo l'horta escanyolida
que de la fàbrica es ressent,
i em plau voltar la meua vida.
d'aquest paisatge indiferent.

Aquest paisatge que vaig conèixer ara fa més de mig segle i que es va iniciar a començaments del segle XX és el que marca el caràcter de Sant Joan baptista i de tot Sant Adrià en els anys posteriors i fins ara. Llavors és quan es creà el barri i les seves festes

I el paisatge de l'horta escanyolida de la fàbrica ressentia es va anar omplint de gent.

I em plau l'estona virolada:
gent d'amanida i berenar.
Una donzella espitregada
i una cançó que fa plorar.

Molts dels pocs que hi havien quan va començar a canviar el paisatge ja eren immigrants. El meus rebesavis de Can Martí de la Barca procedien dels pirineus Després s'hi va incorporar gent d'Amer Besalú, Banyoles. Amb la fàbrica tèxtil de Can Baurier havien vingut treballadors de Roda de Ter. També va venir gent del Sud, primer d'Alcanar. El meu avi matern era 'canareu' – d'Alcanar - i no era pas l'únic de 'canareu'. La seva dona procedia de Vall-de-Roures de la Franja de Ponent. Després, i seguint la ruta del sud varen venir valencians, després murcians, andalusos... Tinc amics i familiars amb orígens a arreu.

Aquesta gent treballadora i lluitadora tenia un esperit pur. Deia el poeta que en el seu rostre no hi havia vel i es podien mirar l'ànima nua sense cap mica de recel.

I l'home humil que a l'aire ensenya
un front valent i un ull esclau,
i va amb la gorra i l'espardenya
i el farcellet i el vestit blau.

En aquest context, amb aquell paisatge i aquella gent, les festes de Sant Joan eren i encara són les festes de la convivència veïnal No podia ser d'una altra manera .La millor qualitat de la gent d'aquest indret és la solidaritat perquè aquesta qualitat ha ajudat a afrontar els problemes més difícils de la vida: la immigració, les condicions laborals, les condicions de vida, la guerra, la postguerra, la repressió, el barraquisme, els problemes mediambientals. La solidaritat ha proporcionat les millors alegries i satisfaccions.

...

I ara Sant Joan s'enfronta a una transformació històrica: el litoral. Fa molt que no queden horts i marxen les darreres fàbriques Però encara queda la gent i la gent no vol marxar La gent vol decidir el seu futur, volen que s'escolti la seva veu. Hi ha algun obstacle?

El poeta parlava d'homes estranys.

Jo vaig seguint la vostra dèria,
homes estranys de bones dents,
que tornareu a la misèria
una miqueta més contents!

Els homes estranys avui en dia podrien ser els especuladors urbanístics i els seus galifardeus; no tenen cap projecte de ciutat, sols busquen el seu enriquiment ràpid. Amb ells no es crea valor (ni valors) . Els homes estranys de bones dents apareixen envoltats de publicitat, són especialistes a vendre fum i explicar sopars de duro. Poden anar vestits d'*hippies* o amb mocador palestí fent el progre o corbata i sabates llampants però els hi agrada el luxe. El poeta no s'equivoca en la descripció que en fa, són els homes de bones dents.

La gent de Sant Joan, de Sant Adrià o de l'àrea metropolitana hem de tenir clar quina ciutat volem i no ha de ser la ciutat de l'ambició, l'espoli i la terra cremada, sinó que ha de ser una ciutat per la seva gent, on hi hagi treball, on els fills no estiguin forçats a emigrar, on no hi hagi pobresa, amb bones condicions de vida, ensenyament, sanitat i una ciutat respectuosa i sostenible mediambientalment.

La gent de Sant Joan i la de tot Sant Adrià, si es vol fer sentir, ha de desenterrar aquesta qualitat que ha estat moltes vegades la única font de satisfacció i què és el sentiment de solidaritat. En aquests moments, per a evitar l'amenaça de l'especulació abusiva, cal un pacte de ciutat entre tots els agents socials. I a mi em sembla que la proposta que presenta aquests dies la Plataforma de les Tres Xemeneies és una bona base de partida per assolir un ampli consens.

I acabo seguint el poema,

Estimo l'horta desolada;
el presseguer ensopit que es mor,
i l'arengada platejada,
porró de sang, tomàquet d'or.

Companyes, companys

Visca la convivència,
visca la solidaritat,
visca les festes de Sant Joan